

Byla T-411/07 R

Aer Lingus Group plc prieš Europos Bendrijų Komisiją

„Laikiniųjų apsaugos priemonių taikymas — Koncentracijų kontrolė — Sprendimas, kuriuo koncentracija pripažįstama nesuderinama su bendrąja rinka — Reglamento (EB) Nr. 139/2004 8 straipsnio 4 ir 5 dalys — Prašymas sustabdyti vykdymą ir laikinosios apsaugos priemonės — Su kompetencijos paskirstymu tarp institucijų nesuderinama priemonė — Komisijos kompetencija — Įstojusiai į bylą šaliai skirta laikinoji priemonė — Prašymas sustabdyti vykdymą — Priimtumas — Fumus boni juris nebuvimas — Skubos nebuvimas — Rimtos ir nepataisomos žalos nebuvimas — Žalos atsiradimo priklausymas nuo būsimų ir neapibrėžtų įvykių — Nepakankamos priežastys — Visų interesų palyginimas“

2008 m. kovo 18 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartis II - 417

Nutarties santrauka

- 1. Laikiniųjų apsaugos priemonių taikymas — Vykdyto sustabdymas — Laikinosios apsaugos priemonės — Taikymo sąlygos — Laikinas priemonės pobūdis (EB 242 ir 243 straipsniai; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalis)*

2. *Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Vykdyto sustabdymas — Taikymo sąlygos — Ieškovo suinteresuotumas pasiekti prašomą vykdyto sustabdymą*
(EB 242 straipsnis; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalis)
3. *Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Laikinosios apsaugos priemonės — Su kompetencijos paskirstymu tarp institucijų nesuderinamos priemonės*
(EB 233 ir 243 straipsniai; Tarybos reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 4 ir 5 dalys)
4. *Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Priimtinum sąlygos — Ieškinys — Formos reikalavimai*
(EB 243 straipsnis; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalis)
5. *Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Laikinasios apsaugos priemonės taikančio teisėjo kompetencija — Tretiesiems asmenims skirtų įpareigojimų priėmimas — Ribos*
(EB 243 straipsnis)
6. *Konkurencija — Koncentracija — Komisijos kompetencija — Draudžiamos koncentracijos šalių atžvilgiu priimtos priemonės — Sąlygos — Koncentracijos įgyvendinimas*
(EB 81 ir 82 straipsniai; Tarybos reglamentų Nr. 1/2003 7 straipsnio 1 dalis ir Nr. 139/2004 3 ir 7 straipsniai bei 8 straipsnio 4 ir 5 dalys)
7. *Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Vykdyto sustabdymas — Laikinosios apsaugos priemonės — Taikymo sąlygos — Skuba — Rimta ir nepataisoma žala*
(EB 242 ir 243 straipsniai; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalis)

1. Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 107 straipsnio 4 dalį nutartis dėl laikinių apsaugos priemonių taikymo turi tik laikinąjį pobūdį ir neturi įtakos Pirmosios instancijos teismo sprendimui dėl bylos esmės. Iš to matyti, kad iš esmės tokia nutartis

negali galioti ilgiau, nei trunka pagrindinis procesas.

(žr. 45 punktą)

2. Prašymo sustabdyti neigiamą administracinį sprendimą negalima pateikti, nes toks sustabdymas negali pakeisti ieškovo padėties. Kadangi toks prašymas neturi jam jokios reikšmės, jis turi būti atmestas, išskyrus jei ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymas būtų reikalingas tam, kad būtų galima priimti kokį nors kitą ieškovo prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, jei laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas nuspręstų, kad jos yra priimtinos ir pagrįstos.

(žr. 46–48 punktus)

3. Iš esmės laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas negali priimti laikinųjų apsaugos priemonių, kurios būtų su kompetencijos paskirstymu tarp įvairių Bendrijos institucijų, kurio siekė EB sutarties autoriai, nesuderinamas kitos institucijos kompetencijos varžymas.

(žr. 49–51 punktus)

Taip yra prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones, kuris turi būti atmetamas kaip nepriimtinas, atveju, kai siekiama, kad Komisijai būtų nurodyta tam tikru būdu – imantis tam tikrų priemonių draudžiamos koncentracijos šalies atžvilgiu – taikyti Reglamento Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės 8 straipsnio 4 ir 5 dalis. Iš tikrųjų, jei pagrindinėje byloje

būtų nuspręsta, kad Komisija turi teisę nustatyti reglamento 8 straipsnio 4 ir 5 dalyse numatytas priemones, pagal EB 233 straipsnį ji turėtų imtis būtinų priemonių teismo sprendimui įvykdyti, jei manytų tai esant reikalinga, atsižvelgdama į jai koncentracijų srityje suteiktus kontrolės įgaliojimus. Todėl, jei laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas patenkintų šį prašymą, tai reikštų, jog Komisija turi padaryti tam tikras aiškias išvadas iš sprendimo dėl panaikinimo ir priimti nurodymą, kuris viršytų pagrindinę bylą nagrinėjančio teismo kompetenciją. Vis dėlto pagal Sutartimi ir reglamentu nustatytą kompetencijos paskirstymo sistemą Komisija, jei ji mano tai esant reikalinga, atsižvelgdama į jai koncentracijų srityje suteiktą kontrolės kompetenciją ir ypač pagal reglamento 8 straipsnio 4 ir 5 dalis, turi priimti ankstesnę padėtį atkuriančias priemones, kurias ji mano esant tinkamas.

4. Pagal EB 243 straipsnį prašymai taikyti laikinąsias apsaugos priemones negali

būti neaiškūs ir netikslūs. Vis dėlto kai ieškovo prašomos priemonės turinys yra pakankamai aiškus iš likusios prašymo dalies, laikinąsias priemones taikantis teisėjas gali nuspręsti, kad prašymas iš esmės nėra neaiškūs ir netikslūs, ir todėl laikyti jį priimtinu.

(žr. 52 ir 53 punktus)

5. EB 243 straipsnyje dėl laikinųjų apsaugos priemonių aiškiai numatyta, kad „nagrinėjamosiose bylose Teisingumo Teismas gali nustatyti bet kurias būtinas laikinąsias apsaugos priemones“. Tokia plačios apimties formuluote aiškiai siekiama laikinąsias apsaugos priemones taikančiam teisėjui suteikti pakankamą kompetenciją paskirti bet kokias priemones, kurias jis mano esant būtinas būsimo galutinio sprendimo visiškam veiksmingumui garantuoti, siekiant išvengti Bendrijos teismų atliekamos teisinės apsaugos spragų.

Taigi neatmetama galimybė, kad siekiant užtikrinti EB 243 straipsnio veiksmingumą, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas, jei būtina, gali duoti nurodymus tiesiogiai trečiosioms šalims, o jo plati kompetencija yra apribota tik tiek, kiek tai susiję su trečiųjų šalių teisėmis ir interesais bylose, kuriose tokioms teisėms ir interesams gali būti padarytas didelis poveikis. Tokia didelė

diskrecija šiuo atžvilgiu turi būti įgyvendinama paisant priemonės adresatų ir tiesiogiai laikinosios apsaugos priemonės paveiktų šalių procesinių teisių, ypač teisės būti išklausytam. Spręsdamas, ar taikyti prašomas laikinąsias apsaugos priemones tokio pobūdžio bylose, prašymą nagrinėjantis teisėjas, be kita to, turi atsižvelgti į *fumus boni juris* galią ir į rimtos ir nepataisomos žalos neišvengiamumą konkrečiu atveju. Net jei trečioji šalis neturėjo galimybės būti išklausyta vykstant procesui dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, neatmetama galimybė, kad ypatingomis aplinkybėmis ir atsižvelgiant į apsaugos priemonių laikinumą, jai gali būti skirtos laikinosios apsaugos priemonės, jei pasirodo, kad be tokių priemonių ieškovas atsidurtų situacijoje, galinčioje sukelti pavojų pačiam jo egzistavimui. Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas atlieka tokį vertinimą lygindamas esamus interesus.

(žr. 56, 59 punktus)

6. Komisija klysta netaikydama Reglamento Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės 8 straipsnio 4 ir 5 dalių, kurios suteikia jai teisę imtis laikinųjų apsaugos priemonių jau įvykdytos ir draudžiamos koncentracijos šalių atžvilgiu, kai su bendrąja rinka

nesuderinama pripažinusi planuojamą koncentraciją, kuria numatoma įsigyti visą įmonės kapitalą, ji mano neturinti kompetencijos sutrukdyti įmonei įgijėjai naudotis iš akcijų mažumos kylančiomis galiausiai įgytomis balsavimo teisėmis, nes turėdama tokią akcijų dalį ji negali *de jure* arba *de facto* kontroliuoti įgytos įmonės.

Iš tikrųjų, nors angliškoje versijoje žodis „implemented“ iš esmės gali kelti abejonių dėl šių nuostatų tikslios reikšmės, nes žodžio „implementation“ apibrėžimas gali apimti tiek „tam tikro tikslo pasiekimą“, tiek „įgyvendinimą“, vis dėlto tai, koks žodis yra vartojamas prancūzų, vokiečių ir italų versijose, palyginimas su kitais Bendrijos tektais prancūzų kalba, kuriuose žodis „implementation“ aiškiai reiškia „įgyvendinimą“, o ne „tikslo pasiekimą“, bei tai, kad pagal reglamento 8 straipsnio 4 dalį Komisija iš atitinkamų įmonių gali reikalauti „išskaidyti koncentraciją“, rodo, kad šiose nuostatose esantis „implementation“ apibrėžimas *prima facie* reiškia visišką koncentracijos įvykdymą, kaip apibrėžta reglamento 3 straipsnyje, ir, vadinasi, kontrolės įgijimą.

Šios išvados negali paneigti tariama Komisijos praktika dalinį įvykdymą laikyti draudžiamu pagal 7 straipsnio 1 dalį, pagal kurią Bendrijos masto koncentracija neturi būti vykdoma iki paskelbimo, kad ji suderinama su bendrąja rinka, netgi kalbant apie priemones, dėl kurių kontrolė nepasikeičia, ir nurodyti šalims, kad jos turi susilaikyti nuo tokių priemonių. Iš tikrųjų, pirma, Komisijos praktika, nors paprastai įtakinga ir svarbi nustatant, ar teisėti lūkesčiai gali būti pagrįsti, šiuo atžvilgiu nėra lemiamas, nes Bendrijos teisės aiškinimas yra Teisingumo Teismo, o ne Komisijos prerogatyva. Antra, net jeigu reglamento 7 straipsnio 1 dalį reikėtų aiškinti taip, kad ja tik draudžiama vykstant Komisijos nagrinėjimui pakeisti kontrolę, o ne tokias priemones, dėl kurių kontrolė nepasikeičia, pavyzdžiui, naudojimąsi iš akcijų mažumos kylančiomis balsavimo teisėmis, atsižvelgiant į griežtus terminus, per kuriuos Komisija turi peržiūrėti koncentraciją, apie kurią pranešta, ir į veiksmų kombinaciją, dėl kurios tam tikrais atvejais gali atsirasti kontrolė, būtų teisėta Komisijai prašyti šalių nesiimti jokių veiksmų, dėl kurių pasikeistų kontrolė.

Galiausiai Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 4 ir 5 dalių aiškinimas kartu

su 21 straipsnio 3 dalies draudimu valstybėms narėms taikyti savo nacionalinės konkurencijos teisės aktus Bendrijos mastu veikiančioms koncentracijoms *prima facie* nesukuria spragos, kuri būtų nesuderinama su reglamento tikslais. Iš tikrųjų, jei likusi akcijų mažuma nebėra susijusi su kontrolės įgijimu, nebėra koncentracijos dalis ir nepatenka į Reglamento Nr. 139/2004 taikymo sritį, jo 21 straipsnis iš esmės tokiomis aplinkybėmis *prima facie* nekliaud nacionalinėms konkurencijos tarnyboms ir nacionaliniams teismams taikyti savo nacionalinės konkurencijos teisės aktų. Be to, nors nagrinėjama akcijų mažumai negali būti *prima facie* taikomas reglamentas, galima numatyti, kad Komisija įmonių elgesiui gali taikyti Sutarties nuostatas konkurencijos srityje, ypač EB 81 ir 82 straipsnius.

(žr. 89–92, 94, 98,
100, 101, 103 punktus)

7. Prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo skuba turi būti vertinama atsižvelgiant į būtinybę priimti laikiną sprendimą, kad šalis, pateikusi prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, išvengtų rimtos ir

nepataisomos žalos. Todėl laikinųjų apsaugos priemonių prašanti šalis turi įrodyti, kad ji, nenorėdama patirti tokios žalos, negali laukti, kol bus priimtas sprendimas pagrindinėje byloje.

Kai žala priklauso nuo keleto veiksnių, pakanka, kad jos atsiradimas būtų nuspėjamas su pakankamu tikimybės laipsniu. Vis dėlto šalis, pateikusi prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, privalo įrodyti faktus, kuriais tariamai grindžiamas rimtos ir nepataisomos žalos atsiradimas. Siekdamas nustatyti, ar žala, dėl kurios baiminamasi, yra rimta ir nepataisoma bei pagrindžia laikinųjų apsaugos priemonių ėmimąsi, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi turėti įrodymų, leidžiančių jam nustatyti tikslias pasekmes, kurios, nesiėmus prašomų priemonių, greičiausiai kils kiekvienam suinteresuotam subjektui.

Šalies, pateikusios prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, teiginiui, kad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi taikyti „atsargumo principą“ ir gali imtis „apsaugos priemonių“ nelaukdamas nurodyto pavojaus realumo įrodymų, negali būti pritarta.

(žr. 116–119 punktus)